Lada de zestre cu muzici vechi

(Grigore Constantinescu – 5 martie 2008)

„Toate-s vechi și nouă toate”, înțeleaptă zicală care își mai găsește la noi, uneori, locul, așa cum s-a întâmplat și în debutul de sezon al „Salonului muzical” de la Opera Națională.

În ciclul „Vocile primăverii”, primul recital a aparținut mezzo-sopranei Oana Andra în compania pianistului Alexandru Petrovici. Propunerea lor era, în mod sigur, neobișnuită pentru locul și timpul acestui recital, pentru atenția acordată în stagiune repertoriului românesc. Era vorba, luni seara, de un „Buchet de arii și romanțe naționale”. Cum așa ceva într-un teatru care atrage atât de puțini spectatori la muzica națională? Căutând în trecutul vrafurilor colbuite, cu partituri de acum un secol, cei doi muzicieni au descoperit cu încântare vechile melodii ale cetății lui Bucur, ale saloanelor boierești și altor locuri în care societatea românească se întâlnea, asemenea „Crailor de Curte veche”, pentru a vorbi, a afla ce se mai întâmplă în Europa, la Paris, Berlin, Heidelberg, Milano, Monte-Carlo sau Petersburg, pentru a înfățișa privitorilor moda elegantă a vremii. Muzica îi însoțea, cu texte frumoase, vesele sau mai triste, cu melodii în care izul monden franțuzit se colora de intonații ale locului, în „arii și romanțuri naționale”. Le murmurau eleve de pension, femei cochete, prieteni de pahar sau boierii bogați, într-o lume a timpurilor apuse, pentru care a fi național sau european însemna oricum un fapt de meritată laudă.

I-am ascultat pe cei doi artiști, bucuroși să ne înfățișeze ce au descoperit pornind de la o idee – muzica noastră de altă dată, foarte departe de „manelismul” zilelor noastre. Merită să ne-o reamintim? Desigur! Oana Andra, acum o stea a primei noastre scene lirice, nu s-a sfiit să dăruiască bogatele nuanțe ale glasului său unor asemenea melodii, fie „Călugărul din vechiu schit”, cântecelor din „Spitalul amorului” al lui Anton Pan sau „Doinei Oltului” pe versurile lui Alecsandri. Cu rezonanțele unui pian-orchestră, la care Alexandru Petrovici îi contura climatul epocii, și ne reamintea de „Steluța”, artista a compus la Opera bucureșteană, în viziunea scenică a Mihaelei Țigănuș, un autentic **show național**, cu spontană trăire, nerv actoricesc și poezie subtilă. Descindea parcă din „În căutarea timpului pierdut”, ecou al acelor timpuri, imaginat de Proust și inspirat de fiii Principesei Elena Bibescu, acum actual, în secolul XXI.

Merită să regăsim acele timpuri. Dacă o facem asemenea acestor doi artiști, Oana Andra și Alexandru Petrovici, fără îndoială putem avea justificate motive de mândrie valahă.